DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

ROK II | Warszawa, dnia 1 października 1947 r. | Nr 9

Treść:

83

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH ORAZ ODBUDOWY

z dnia 16 lipca 1947 r.

w sprawie miejscowych planów zagospodarowania terenowego obszarów, objętych przebudową ustroju rolnego.

Na podstawie art. 44 ust. 2 dekretu z dnia 2 kwietnia 1946 r. o planowym zagospodarowaniu przestrzennym kraju (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 109) zarządza się, co następuje:

I. Przepisy wstępne.

§ 1. Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają artykuły dekretu z dnia 2 kwietnia 1946 r. o planowym zagospodarowaniu przestrzennym kraju (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 109), a paragrafy, powołane bez bliższego określenia, oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

§ 2. 1. Do dnia, w którym uzyskają moc obowiązującą miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego, zagadnienia wchodzące w zakres tych planów, na obszarach objętych przebudową ustroju rolnego, będą rozwiązywane przez sporządzenie miejscowych planów zagospodarowania terenowego obszarów przebudowy ustroju rolnego, zwanych niżej w skróceniu planami.

2. Za przebudowę ustroju rolnego w rozumieniu rozporządzenia niniejszego uważa się:
1) scalenia gruntów;
2) przeprowadzenie reformy rolnej;
3) osadnictwo rolne;
4) uporządkowanie wspólnot gruntowych;
5) zniesienie służebności gruntowych;
6) melioracje rolne;
7) wszelkie inne czynności, mające charakter przebudowy ustroju rolnego w myśl obowiązujących przepisów.

3. Plan może być sporządzony:
1) dla jednego obszaru przebudowy ustroju rolnego, albo
2) dla zespołu dwu lub więcej takich obszarów, bądź
3) dla części takiego obszaru.

II. Właściwość władz.

§ 3. Plan sporządza powiatowa władza administracji ogólnej i zatwierdza go w porozumieniu z właściwym miejscowym urzędem planowania przestrzennego.

§ 4. Odwołania od orzeczeń powiatowej władzy administracji ogólnej (§ 3) rozstrzyga wojewódzka władza administracji ogólnej po zasięgnięciu opinii wojewódzkiej komisji ziemskiej.

III. Postępowanie.

§ 5. 1. Plan sporządza się na podstawie prawomocnego regionalnego planu zagospodarowania przestrzennego.

2. W braku prawomocnego regionalnego planu zagospodarowania przestrzennego wojewódzka władza administracji ogólnej udzieli wytycznych, dotyczących zagadnień, regulowanych regionalnymi planami zagospodarowania przestrzennego, a w szczególności:
1) rodzaju i funkcji osiedli z uwzględnieniem obiektów użyteczności publicznej i
2) dróg komunikacyjnych, lądowych, wodnych i powietrznych razem z urządzeniami pomocniczymi.

3. Wytyczne, o których mowa w ust. 2, opracowuje regionalna dyrekcja planowania przestrzennego.

§ 6. 1. Wojewódzka władza administracji ogólnej przesyła interesowanym władzom i organom publicznym projektowane wytyczne (§ 5 ust.2) do uzgodnienia. Jeżeli wytyczne te dotyczą terenów, objętych nadaniami górniczymi, przesyła się je w szczególności władzom górniczym.

2. Nieotrzymanie w terminie 2 tygodni odpowiedzi interesowanych władz i organów publicznych w sprawie wytycznych będzie uważane za wyrażenie ich zgody na te wytyczne. Jeżeli wytyczne dotyczą terenów, objętych nadaniami górniczymi, termin udzielenia odpowiedzi wynosi 4 tygodnie.

3. Tryb uzgadniania wytycznych z władzami wojskowymi ustali odrębne zarządzenie Ministrów Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Odbudowy, wydane w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej.

§ 7. Plan musi być sporządzony równocześnie z projektem przebudowy ustroju rolnego albo go poprzedzić.

§ 8. 1. O zamierzonym przystąpieniu do sporządzenia planu powiatowa władza administracji ogólnej powinna:
1) podać do powszechnej wiadomości w sposób stosowany w danej miejscowości i
2) zawiadomić miejscowy urząd planowania przestrzennego.

2. Jeżeli przepisy o przebudowie ustroju rolnego przewidują ogłoszenie o wszczęciu postępowania w sparwie tej przebudowy, to w ogło-

szeniu tym należy podać również o zamierzonym przystąpieniu do sporządzenia planu.

§ 9. 1. Miejscowy urząd planowania przestrzennego w terminie tygodniowym od zawiadomienia, przewidzianego w § 8 ust. 1, powinien zawiadomić miejscowe interesowane władze i organa publiczne o projektowanym sporządzeniu planu.

2. Władze i organa publiczne w terminie 2 tygodni od otrzymania zawiadomienia miejscowego urzędu planowania przestrzennego powinny zgłosić swe wnioski dotyczące planu:

1) do powiatowej władzy administracji ogólnej i
2) do miejscowego urzędu planowania przestrzennego.

3. Wnioski zgłoszone po terminie mogą być pozostawione bez rozpoznania.

§ 10. Władze i organa publiczne, zgłaszając wnioski o wydzielenie terenów na specjalne cele, powinny wskazać termin realizacji tych celów.

§ 11. 1. Miejscowy urząd planowania przestrzennego w terminie miesięcznym od daty otrzymania zawiadomienia powiatowej władzy administracji ogólnej (§ 8 ust. 1):

1) prześle jej otrzymane wnioski interesowanych władz i organów publicznych razem ze swoją opinią oraz swoje wnioski;
2) oświadczy się co do granic obszaru lub obszarów przebudowy ustroju rolnego, dla których ma być sporządzony plan.

2. Nieudzielenie przez miejscowy urząd planowania przestrzennego w przepisanym terminie opinii tak co do granic obszaru, określonego w ust. 1 pkt 2, jak i co do zgłoszonych wniosków, będzie uważane za udzielenie opinii przychylnej.

§ 12. 1. Po otrzymaniu wytycznych (§ 5) i upływie terminu, określonego w § 11, powiatowa władza administracji ogólnej opracowuje program zagospodarowania terenów, objętych przebudową ustroju rolnego, ustalającej główne założenia planu.

2. Co do zasad programu należy wysłuchać zdania organu, powołanego na podstawie przepisów o przebudowie ustroju rolnego do reprezentowania interesowanych, jeżeli taki organ istnieje, i zasięgnąć opinii powiatowej komisji ziemskiej.

3. Program należy uzgodnić z miejscowym urzędem planowania przestrzennego.

4. W razie niedojścia do porozumienia pomiędzy powiatową władzą administracji ogólnej a miejscowym urzędem planowania przestrzennego, program ustala wojewódzka władza administracji ogólnej.

5. Interesowanym służy prawo zaznajomienia się z programem i zgłaszania wniosków odnośnie szczegółów planu.

§ 13. 1. O terminie i miejscu zaznajomienia się z programem, określonym w § 12, i o terminie zgłaszania wniosków należy podać do powszechnej wiadomości w sposób przyjęty w danej miejscowości.

2. Jeżeli plan sporządza się równocześnie z projektem przebudowy ustroju rolnego, wnioski mogą być zgłaszane równocześnie z wnioskami, dotyczącymi tej przebudowy.

3. Termin zaznajomienia się z programem i zgłaszania wniosków nie może być krótszy niż 7 dni.

§ 14. 1. Na podstawie programu określonego w § 12 ust. 1 i po rozważeniu zgłoszonych wniosków powiatowa władza administracji ogólnej sporządza projekt planu i uzgadnia go z miejscowym urzędem planowania przestrzennego. Przepis § 12 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

2. Sposób opracowania planu określi instrukcja, wydana przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Odbudowy.

3. Techniczne opracowanie planu wojewódzka władza administracji ogólnej powierza pracownikom technicznym, zatrudnionym w dziale administracji rolnictwa i reform rolnych, lub mierniczym przysięgłym.

§ 15. 1. O sporządzeniu projektu planu należy podać do powszechnej wiadomości w sposób przyjęty w danej miejscowości, a ponadto oznaczyć prowizorycznie na gruncie najistotniejsze elementy terenowe projektu.

2. W obwieszczeniu należy podać, gdzie i kiedy można zaznajomić się z projektem planu.

3. W ciągu 7 dni od daty podanej w obwieszczeniu interesowani mogą przeglądać projekt planu i zgłaszać zarzuty.

4. Jeśli plan jest sporządzony równocześnie z projektem przebudowy ustroju rolnego, wówczas projekt planu może być wytyczony i wyłożony do wglądu równocześnie z projektem wspomnianej przebudowy.

§ 16. 1. Opracowany projekt planu właściwa władza (§ 3) zatwierdza po rozpatrzeniu zgłoszonych zarzutów przed zatwierdzeniem projektu przebudowy ustroju rolnego.

2. Wszczęte postępowanie może być zaniechane bez zatwierdzenia planu za zgodą wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

§ 17. 1. Orzeczenie zatwierdzające projekt planu należy ogłosić w sposób przyjęty w danej miejscowości, a nadto doręczyć władzom i organom publicznym, które składały wnioski w postępowaniu.

2. Na podstawie wykonalnego orzeczenia o zatwierdzeniu planu wojewódzka władza administracji ogólnej zarządzi wytyczenie na gruncie elementów terenowych tego planu, co może nastąpić równocześnie z wytyczeniem na gruncie projektu przebudowy ustroju rolnego.

§ 18. 1. Odrysy i odpisy zatwierdzonego planu powinny być przesłane:

1) miejscowemu urzędowi planowania przestrzennego i wojewódzkiej władzy administracji ogólnej;

2) właściwym władzom budowlanym I instancji;
3) właściwym zarządom gminnym;
4) władzom wojskowym na ich żądanie.

2. Interesowanym służy prawo:
1) przeglądania zatwierdzonego planu w zarządzie gminy i
2) otrzymywania odrysów i odpisów planu za zwrotem kosztów ich sporządzenia.

IV. Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 19. Zmiany w planie w związku z przebudową ustroju rolnego na obszarze nim objętym mogą być dokonywane w trybie przewidzianym w rozporządzeniu niniejszym.

§ 20. Rozporządzenie niniejsze nie odnosi się do obszarów, położonych w granicach administracyjnych następujących miast: Będzina, Białegostoku, Bielska i Białej Krakowskiej, Bydgoszczy, Bytomia, Brzega, Chełma, Chorzowa, Cieszyna, Częstochowy, Dąbrowy Górniczej, Elbląga, Gdańska, Gdyni, Gniezna, Grudziądza, Gliwic, Gorzowa Wlkp., Inowrocławia, Jeleniej Góry, Kalisza, Katowic, Kielc, Krakowa, Lublina, Legnicy, Łodzi, Nowego Sącza, Nysy, Olsztyna, Opola, Ostrowca Świętokrzyskiego, Pabianic, Piotrkowa, Płocka, Poznania, Pruszkowa, Piły, Przemyśla, Radomia, Rzeszowa, Raciborza, Siedlec, Sopotu, Sosnowca, Słupska, Szczecina, Świdnicy, Tarnowa, Tomaszowa Maz., Torunia, Warszawy, Włocławka, Wałbrzycha, Wrocławia, Zawiercia, Zgierza, Żyrardowa i Zabrza.

§ 21. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Jan Dąb-Kocioł

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

(Dz. U. R. P. z dn. 8.VIII.1947 r. Nr 52, poz. 284).

84

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 7 czerwca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w sprawie urzędowego badania co do włośni dzików i świń.

Na podstawie art. 7 i 41 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 60, poz. 454 i z 1938 r. Nr 18, poz. 132) zarządza się, co następuje:

§ 1. Na obszarze województw: pomorskiego, poznańskiego, gdańskiego, olsztyńskiego, białostockiego, szczecińskiego, śląskiego i wrocławskiego wprowadza się urzędowe badanie co do włośni dzików, a także świń, poddawanych ubojowi w celu spożycia we własnym gospodarstwie domowym.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia: z dnia 6 lutego 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 95), z dnia 31 grudnia 1929 r. (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 2, poz. 8) oraz z dnia 30 lipca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 230),

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Jan Dąb-Kocioł

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

(Dz. U. R. P. z dn. 8.VIII.1947 r. Nr 52, poz. 276).

85

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 18 czerwca 1947 r.

w sprawie wykonania ustawy o nadzorze nad hodowlą koni.

Na podstawie art. 1, 4 — 7 i 12 ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 23, poz. 154) i art. 2 pkt c) dekretu z dnia 26 sierpnia 1946 r. o zniesieniu izb rolniczych (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 265) zarządzam, co następuje:

Do art. 1.

§ 1. 1. Księgi stadne koni będą prowadzone według zasad ustalanych w zarządzeniach Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, ogłaszanych w Monitorze Polskim.

2. Prowadzenie ksiąg stadnych koni, z wyjątkiem ksiąg stadnych koni czystej krwi i wysokiej półkrwi: angielskiej, arabskiej i angloarabskiej, powierza się Związkowi Samopomocy Chłopskej.

Do art. 4.

§ 2. 1. Komisje kwalifikacyjne działają przy wojewódzkich zarządach Związku Samopomocy Chłopskiej.

2. Komisja kwalifikacyjna składa się z trzech członków: kierownika właściwego państwowego stada ogierów, jako przewodniczącego, oraz wyznaczonych przez zarząd wojewódzkiego oddziału Związku Samopomocy Chłopskiej dwóch delegatów, z których jeden winien być pracownikiem fachowym tegoż oddziału, drugi — fachowym przedstawicielem wojewódzkiego oddziału Zrzeszenia Hodowców Koni.

3. Jeżeli w okręgu działania państwowego stada ogierów zajdzie potrzeba uruchomienia kilku komisji kwalifikacyjnych, przewodniczących tych komisyj, którym kierownik państwowego stada ogierów przewodniczyć nie jest w możności, wyznacza Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

4. Przewodniczącego komisji kwalifikacyjnej zastępuje w razie jego nieobecności członek, biorący udział z ramienia Związku Samopomocy Chłopskiej.

5. Do ważności uchwał komisji kwalifikacyjnej potrzebna jest obecność dwóch jej członków, w tym przewodniczącego lub jego zastępcy. Uchwały komisji kwalifikacyjnej zapadają większością głosów; w razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

6. Komisja dokonywuje przeglądu ogierów w obecności powiatowego lekarza weterynaryjnego, który powołany jest do wypowiedzenia opinii o stanie zdrowotnym ogierów i zdatności ich, jako rozpłodników. Powiatowego lekarza weterynaryjnego w razie potrzeby zastępuje inny lekarz weterynaryjny, wyznaczony przez powiatową władzę administracji ogólnej.

§ 3. 1. Przeglądy ogierów odbywają się corocznie w czasie między 1 maja a 1 listopada z wyłączeniem okresu żniw.

2. Okręgi przeglądowe, miejsca oraz terminy przeglądów ustala wojewódzka władza administracji ogólnej na wniosek przewodniczącego komisji kwalifikacyjnej i ogłasza je za pośrednictwem zarządów gmin w każdej miejscowości przynajmniej na 14 dni przed przeglądem.

3. Wojewódzka władza administracji ogólnej może w sposób przewidziany w ust. 2, zarządzić dodatkowy przegląd ogierów, które nie mogły być doprowadzone przed komisję kwalifikacyjną we właściwym czasie.

§ 4. 1. Komisja kwalifikacyjna może uznać za odpowiednie do hodowli ogiery, które:

a) ukończyły trzy lata lub w najbliższym sezonie rozpłodowym ukończą trzy lata, posiadają zadawalającą budowę i ruch;
b) nie są dotknięte ślepotą miesięczną, wartogłowiem, dychawicą i dychawicą świszczącą,
c) nie należą do ras i nie wykazują cech charakterystycznych dla ras lub typów, uznanych za nieodpowiednie dla obszaru, na którym ogier ma miejsce stałego postoju.

2. Stwierdzenie u ogiera przez lekarza weterynaryjnego jednej z wad, określonej w ust. 1 pkt b), jest wiążące dla komisji kwalifikacyjnej.

3. Ogier zostaje uznany za odpowiedniego do hodowli na przeciąg czasu do końca roku następującego po tym, w którym został uznany.

4. Komisja kwalifikacyjna może jednak przeciąg czasu, na który ogier został uznany, ustalić: w stosunku do ogierów zaliczonych do pierwszej kategorii (§ 5 pkt a) do końca roku trzeciego po tym, w którym został uznany, w stosunku zaś do ogierów, które ukończyły piętnaście lat i w ostatnich trzech latach były uznane zgodnie z paragrafem niniejszym — na czas nieograniczony.

§ 5. Ogiery, uznane za odpowiednie do hodowli zgodnie z § 4, zostają zaliczone przez komisję kwalifikacyjną do jednej z trzech kategorii:

a) do kategorii pierwszej zalicza się ogiery, które w najbliższym okresie rozpłodowym ukończą co najmniej lat pięć, wyróżniają się prawidłową budową i prawidłowym ruchem, posiadają obustronne udokumentowane pochodzenie i są wpisane do ksiąg stadnych krajowych lub zagranicznych,
b) do kategorii drugiej zalicza się ogiery, które ukończyły co najmniej trzy lata, posiadają prawidłową budowę i prawidłowy ruch oraz posiadają co najmniej jednostronne udokumentowane pochodzenie,
c) do kategorii trzeciej zalicza się inne uznane ogiery.

§ 6. 1. Jeżeli ilość ogierów, uznanych zgodnie z § 4, nie jest wystarczająca w stosunku do ilości klaczy, znajdujących się na obszarze gminy, komisja kwalifikacyjna obowiązana jest wybrać na przeciąg czasu, przewidziany w § 4 ust. 3, spośród pozostałych doprowadzonych ogierów jednostki najodpowiedniejsze do hodowli w ilości niezbędnej do zaspokojenia normalnego rozrostu liczebnego pogłowia koni w gminie.

2. Ogier, uznany zgodnie z ust. 1, może być używany do pokrywania tylko tych klaczy, które mają miejsce stałego postoju w gminie, dla której został wybrany.

§ 7. Z dokonanego przeglądu komisja kwalifikacyjna sporządza protokół, który winien zawierać: miejsce i datę przeglądu, skład komisji,

nazwisko lekarza weterynaryjnego, liczbę ogierów i klaczy, znajdujących się na terenie, objętym przeglądem według spisów gminnych, liczbę ogierów doprowadzonych na przegląd, liczbę ogierów uznanych z podziałem na kategorie oraz liczbę ogierów nieuznanych, podlegających przymusowemu wytrzebieniu. Do protokółu winny być ponadto dołączone wykazy ogierów nieuznanych, podlegających przymusowemu wytrzebieniu, z podaniem nazwiska, imienia i dokładnego miejsca zamieszkania właścicieli oraz wykaz ogierów uznanych z podaniem nazwiska, imienia i miejsca zamieszkania ich właścicieli. Protokół i wykazy podpisują przewodniczący i członkowie komisji.

§ 8. 1. Orzeczenie komisji kwalifikacyjnej należy ogłosić właścicielowi ogiera niezwłocznie po dokonaniu oględzin.

2. Orzeczenie to jest ostateczne.

§ 9. 1. Komisje kwalifikacyjne wydają właścicielom ogierów uznanych świadectwa uznania, według wzorów podanych w załącznikach Nr Nr 1 i 2.

2. W przypadku przeprowadzenia ogiera uznanego zgodnie z § 4 na stały postój do innego województwa, uznanie ogiera winno być potwierdzone przez wojewódzki zarząd Związku Samopomocy Chłopskiej właściwy dla nowego miejsca postoju ogiera; uznanie ogiera wygasa, jeżeli należy on do rasy lub typu, uznanego za nieodpowiedni dla obszaru, na którym ma nowe miejsce stałego postoju.

§ 10. Członkowie komisji kwalifikacyjnej i lekarz weterynaryjny nie będący pracownikami państwowymi otrzymują za czas czynności w komisjach kwalifikacyjnych zwrot kosztów podróży i diety według zasad i norm, ustalonych dla urzędników państwowych w VI grupie uposażenia, oraz, jeżeli nie są również pracownikami instytucji samorządowych, wynagrodzenie w wysokości równej należnym dietom.

Do art. 5.

§ 11. 1. Właściciele ogierów dwuletnich i starszych obowiązani są zgłaszać je corocznie najpóźniej do 1 kwietnia do zarządów gmin, w których obrębie ogiery mają miejsce stałego postoju i zawiadamiać zarządy gmin o wytrzebieniu lub pozbyciu ogiera, a także o jego padnięciu.

2. Ogiery, przeprowadzone na stały postój z innych gmin, powinny być zgłoszone w ciągu 14 dni, licząc od dnia następnego po przeprowadzeniu.

3. Zarządy gmin prowadzą spisy ogierów dwuletnich i starszych, mających w gminie miejsce stałego postoju i dokonywują w tych spisach skreśleń i uzupełnień na podstawie wiadomości, zgłaszanych przez właścicieli ogierów, na podstawie spisów dokonywanych przez sołtysów lub na podstawie wiadomości w inny sposób powziętych. Spisy te zarządy gmin dostarczają komisjom kwalifikacyjnym w dniu i miejscu, wyznaczonym na przegląd ogierów.

§ 12. 1. Nie podlegają zgłoszeniu, wciągnięciu do spisu oraz doprowadzeniu przed komisję kwalifikacyjną ogiery:

a) Państwowych Zakładów Chowu Koni,
b) mające miejsce stałego postoju w Bydgoszczy, Bytomiu, Chorzowie, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Katowicach, Krakowie, Lublinie, Łodzi, Poznaniu, Sosnowcu, Szczecinie, Warszawie i Wrocławiu,
c) przygotowywane w bieżącym roku kalendarzowym do prób dzielności lub biorące udział w próbach dzielności, odbywających się zgodnie z przepisami o wyścigach konnych,
d) pracujące stale w kopalniach pod powierzchnią ziemi,
e) używane do badań naukowych lub celów leczniczych w zakładach naukowych, serologicznych lub leczniczych,
f) znajdujące się w zwierzyńcach jako okazy,
g) biorące udział w popisach na arenach cyrkowych.

2. Okoliczności, uzasadniające zwolnienie od zgłoszenia ogiera do zarządu gminy i od doprowadzenia przed komisję kwalifikacyjną w myśl ust. 1 pkt c.) do g), powinny być stwierdzone zaświadczeniem, a mianowicie: okoliczności, określone w ust. 1 pkt c) — przez instytucję urządzającą wyścigi konne, w pkt d) — przez właściwy okręgowy urząd górniczy, w pkt e) — przez kierownika zakładu naukowego, serologicznego lub leczniczego, w pkt f) i g) — przez powiatową władzę administracji ogólnej.

3. Właściciele, zwolnieni od doprowadzania ogierów przed komisje kwalifikacyjne na podstawie przepisów ust. 1, mogą doprowadzać ogiery te przed komisje kwalifikacyjne w celu ubiegania się o uznanie ogierów za odpowiednie do hodowli.

Do art. 6.

§ 13. Po zakończeniu przeglądów ogierów wojewódzkie zarządy Związku Samopomocy Chłopskiej sporządzają spisy ogierów nieuznanych, podlegających przymusowemu wytrzebieniu, oraz przesyłają je do właściwych powiatowych władz administracji ogólnej celem sprawdzenia, czy ogiery te zostały wytrzebione we właściwym terminie. W przypadkach, gdy właściciele ogierów nieuznanych uchylają się od obowiązku dobrowolnego wytrzebienia ogierów, starosta zarządza konfiskatę ogierów.

§ 14. Jeżeli właściciel nieuznanego ogiera nie jest w możności z powodu ubóstwa wytrzebić go własnym kosztem, starosta na prośbę i ryzyko właściciela zarządza wytrzebienie na koszt państwa przez organa służby weterynaryjnej państwowej lub samorządowej.

§ 15. Nie podlegają wytrzebieniu ani też konfiskacie ogiery wyszczególnione w § 12.

Do art. 7.

§ 16. 1. Właściciele ogierów uznanych obowiązani są prowadzić rejestr pokrytych tymi ogierami klaczy oraz wydawać świadectwa pokrycia według wzorów, stanowiących załącznik Nr 3 do niniejszego rozporządzenia. Wojewódzkie zarządy Związku Samopomocy Chłopskiej będą dostarczały druki za opłatą, ustaloną za zgodą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

2. Właściciele ogierów uznanych winni zwracać właściwym zarządom wojewódzkim Związku Samopomocy Chłopskiej rejestry pokrytych klaczy po zakończonym okresie stanowienia, obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 2 lipca 1935 r. a najpóźniej do 1 października każdego roku.

§ 17. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc w sprawie wykonania ustawy o nadzorze nad hodowlą koni (Dz. U. R. P. Nr 52. poz. 339).

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Jan Dąb-Kocioł

(Dz. U. R. P. z dn. 8.VIII.1947 r. Nr 52, poz. 279).

Załącznik Nr 1 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 18 czerwca 1947 r. (poz. 279).

KOMISJA KWALIFIKACYJNA
przy
Zarządzie Wojewódzkim
Związku
Samopomocy Chłopskiej

....

Nr ....

SWIADECTWO UZNANIA OGIERA.

Komisja Kwalifikacyjna na podstawie art. 4 ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 23, poz. 154) zaświadcza, że niżej wymieniony ogier zgodnie z §§ 4 i 5 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 18 czerwca 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 279) został uznany za odpowiedniego do hodowli na czas od .... do 31 grudnia .... r. i zaliczony do kategorii

Ogier .... dowód tożsamości: Seria .... Nr ....,

urodzony .... r. u ....,
(imię i nazwisko hodowcy oraz miejscowość)

maść i odmiany ....

rasa .... typ ....

po ogierze ....
(nazwa, rasa)

z klaczy ....
(nazwa, rasa)

wymiary: wzrost .... cm, obwód klatki piersiowej .... cm, nadpęcie .... cm.

Właściciel .... zamieszkały ....

miejsce stałego postoju ogiera ....

gmina .... powiat ....

Właściciel lub posiadacz wymienionego ogiera stosownie do art. 3 ust. 1 powołanej wyżej ustawy ma prawo pokrywania tym ogierem klaczy na obszarze

....

(Pieczęć)

Przewodniczący
Komisji Kwalifikacyjnej

Komisja Kwalifikacyjna przy Zarządzie Wojewódzkim Związku Samopomocy Chłopskiej

w .... zaświadcza, że ogier ....

został ponownie uznany na okres ....

(Pieczęć)

Przewodniczący
Komisji Kwalifikacyjnej

Załącznik Nr 2 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 18 czerwca 1947 r. (poz. 279).

KOMISJA KWALIFIKACYJNA
przy
Zarządzie Wojewódzkim
Związku
Samopomocy Chłopskiej

....

Nr ....

ŚWIADECTWO UZNANIA OGIERA.

Komisja Kwalifikacyjna na podstawie art. 4 ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 23, poz. 154) zaświadcza, że niżej wymieniony ogier zgodnie z § 6 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 18 czerwca 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 279) został uznany dla obszaru gminy ....

za odpowiedniego do hodowli na czas od .... do 31 grudnia 19 .... r.

Ogier .... dowód tożsamości: seria .... Nr ....

urodzony .... r. u ....
(imię i nazwisko hodowcy oraz miejscowość)

maść i odmiany ....

....

rasa .... typ ....

po ogierze ....
(nazwa, rasa)

z klaczy ....
(nazwa, rasa)

wymiary: wzrost cm, obwód klatki piersiowej cm, nadpęcie cm.

Właściciel .... zamieszkały ....

miejsce stałego postoju ogiera ....

gmina .... powiat ....

Właściciel lub posiadacz wymienionego ogiera stosownie do art. 3 ust. 1 i 3 powołanej wyżej ustawy ma prawo pokrywania tym ogierem klaczy tylko na obszarze gminy ....

....

(Pieczęć)

Przewodniczący
Komisji Kwalifikacyjnej

Komisja Kwalifikacyjna przy Zarządzie Wojewódzkim Związku Samopomocy Chłopskiej w .... zaświadcza, że ogier .... został ponownie uznany dla obszaru gminy ....

....

na okres ....

(Pieczęć)

Przewodniczący
Komisji Kwalifikacyjnej

Odcinek 1.

REJESTR POKRYTYCH KLACZY.

ogier ....
(nazwa)

pokrył klacz ....
(nazwa)

urodzoną w .... r.

maść i odmiany klaczy ....

....

rasa (typ) klaczy ....

ojciec klaczy ....
(nazwa, rasa)

matka klaczy ....
(nazwa, rasa)

Daty skoków.

po raz:	1.	2.	3.	4.	5.
w dniu					

Właściciel klaczy ....

miejscowość ....

gmina ....

powiat ....

Podpis właściciela ogiera

Załącznik Nr 3 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 18 czerwca 1947 r. (poz. 279).

Odcinek 2.

ŚWIADECTWO POKRYCIA.

Ogier .... kategorii .... rasy ....
(nazwa)

po ogierze ....
(nazwa, rasa)

z klaczy ....
(nazwa, rasa)

posiadający świadectwo uznania Nr .... wydane przez Komisję Kwalifikacyjną przy Zarządzie Wojewódzkim Związku Samopomocy Chłopskiej w ....

pokrył klacz .... urodzoną w 19 .... r.
(nazwa)

maść i odmiany klaczy ....

....

rasa (typ) klaczy ....

ojciec klaczy ....
(nazwa, rasa)

matka klaczy ....
(nazwa, rasa)

Daty skoków.

po raz:	1.	2.	3.	4.	5.
w dniu					

Właściciel klaczy ....

miejscowość ....

gmina .... powiat ....

.... , dnia .... 19 .... r.

Podpis właściciela ogiera

DOWÓD URODZENIA ŹREBIĘCIA *)

Klacz (nazwa) .... urodziła dnia .... 19 r.

w .... gmina .... powiat ....

ogierka / klaczkę nazwa źrębięcia, maść i odmiany ....

....

....

Właściciel klaczy w chwili jej oźrebienia się ....

....

.... , dnia 19 r.

Podpis
przedstawiciela instytucji upoważnionej do prowadzenia ksiąg stadnych

(pieczęć)

Zmiany maści i odmian.

....

....

....

Zmiany Właścicieli.

....

....

....

....

....

....

....

U w a g a : *) potwierdzenie urodzenia źrebięcia winno być dokonane nie później niż w ciągu roku od dnia urodzenia źrebięcia.

Podpis odbierającego
świadectwo pokrycia

.............................., dnia .... 19 .... r.

86

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 21 sierpnia 1947 r.

(Nr Wet. 1-III-5/7)

wydane w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej o pieczęciach organów samorządu zawodowego lekarzy weterynaryjnych.

Na podstawie art. 14 rozp. Prezydenta R. P. z dn. 13 grudnia 1927 r. o godłach i barwach państwowych oraz o oznakach, chorągwiach i pieczęciach (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 2 poz. 8) oraz § 2 rozp. Ministra Rolnictwa i R. R. z dn. 17 stycznia 1946 r. w sprawie wykonania dekretu z dn. 6 czerwca 1945 r. o Izbach Lekarsko-Weterynaryjnych (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 42) zarządzam co następuje:

§ 1. Pieczęci z godłem państwowym używają:

a) Naczelna Izba Lekarsko-Weterynaryjna,

b) Okręgowe Izby Lekarsko-Weterynaryjne,

c) Sądy Dyscyplinarne Izb Lekarsko-Weterynaryjnych.

§ 2. Pieczęcie tłoczone są w metalu i mają kształt ośmioboku opisanego na owalu pionowo ustawionym, w którego górnej części zamieszczone jest wyobrażenie orła państwowego, w dolnej zaś części ułożony jest poziomo napis, w razie potrzeby w dwóch lub więcej wierszach.

§ 3. Pieczęć do tuszu używana przez Naczelną Izbę Lekarsko-Weterynaryjną ma pionową oś owalu długości 46 mm, poziomą — 36 mm, wysokość orła wynosi — 20 mm, a napis jest dwuwierszowy i brzmi: (pierwszy wiersz) „Naczelna Izba", (drugi wiersz) „Lekarsko-Wet."

Pieczęć lakowa Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej ma pionową oś owalu długości 30 mm, poziomą — 24 mm, wysokość orła — 16 mm, a napis jest dwuwierszowy i brzmi: (pierwszy wiersz) „Naczelna Izba", (drugi wiersz) „Lekarsko-Wet."

§ 4. Pieczęć do tuszu używana przez Okręgowe Izby Lekarsko- Weterynaryjne i Sądy Dyscyplinarne tych Izb ma pionową oś owalu długości 40 mm, poziomą zaś — 32 mm, wysokość orła w tych pieczęciach wynosi — 20 mm.

Pieczęć lakowa Okręgowych Izb Lekarsko-Weterynaryjnych i Sądów Dyscyplinarnych tych Izb ma pionową oś owalu długości — 30 mm, poziomą — 24 mm, wysokość orła — 16 mm.

Napis pieczęci do tuszu i laku Okręgowych Izb Lekarsko-Weterynaryjnych jest trzywierszowy i brzmi: (pierwszy wiersz) „Okręgowa Izba", (drugi wiersz) „Lekarsko-Wet.", (trzeci wiersz) „w . . . ."

Napis pieczęci do tuszu używanej przez Sądy Dyscyplinarne Izb — jest również trzywierszowy i brzmi: (pierwszy wiersz) „Sąd Dyscyplinarny", (drugi wiersz) „Izby Lekarsko- Wet.", (wzgl. „Naczelnej Izby Lekarsko-Wet." z odpowiednim podziałem miejsca) — (trzeci wiersz) „w. . . . .".

Sądy Dyscyplinarne Izb używają w razie potrzeby pieczęci lakowej Izb Lekarsko-Weterynaryjnych.

§ 5. Pieczęcie o jednakowym brzmieniu napisu powinny być zaopatrzone w numery rozpoznawcze, t.j. bieżące cyfry arabskie umieszczone u dołu.

Pieczęć bez numeru rozpoznawczego uważa się za zaopatrzoną w numer rozpoznawczy „1".

W razie zaginięcia, uszkodzenia lub zniszczenia pieczęci nowa pieczęć powinna być zaopatrzona w kolejny numer rozpoznawczy.

§ 6. Pieczęcie należy przechowywać pod zamknięciem w sposób wyłączający możliwość ich zaginięcia lub dopuszczenia się za ich pomocą jakichkolwiek nadużyć.

§ 7. Zamówienia pieczęci należy kierować do Mennicy Państwowej za pośrednictwem Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, która prowadzi wykaz pieczęci będących w użyciu wszystkich organów Izb Lekarsko-Weterynaryjnych, ustala ich numery rozpoznawcze (§ 5), przechowuje odbitki pieczęci tudzież zarządza zniszczenie pieczęci uszkodzonych lub wycofanych z obiegu.

w/z Minister:

Dr St. Kowalewski

87

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 23 sierpnia 1947 r.
(Nr UR/3.I.1/15)

w sprawie zmiany norm wynagrodzenia członków Komisji Klasyfikacyjno-Szacunkowych przy scaleniu gruntów.

Ustalone w pkt 2 pisma okólnego z dnia 31 stycznia 1946 r. (Nr 7126/UR/Sc.R1) w sprawie wynagrodzenia członków Komisji Klasyfikacyjno-Szacunkowych przy scaleniu gruntów, maksymalne stawki na 200 zł. podwyższa się do zł. 450.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1947 r.

Minister:
J. Dąb-Kocioł

88

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 1 września 1947 r.
(Nr OR/1/I/10/40)

dotyczące dodatków służbowych dla nauczycieli — wybitnych fachowców, uczących w szkołach rolniczych.

W uzupełnieniu zarządzenia z dn. 9.XII. 46 r. i 11.XII 46 r. Nr OR/1/I/10/39, OR/1/I/10/40 w sprawie dodatków służbowych dla wybitnych fachowców w szkołach rolniczych, zarządzam co następuje:

1. Wobec ciągłych zmian osobowych w szkołach rolniczych, upoważniam wojewodów do przyznawania dodatku za wybitną fachowość, na wniosek Kierownika Działu Rolnictwa i Reform Rolnych, tym nauczycielom — wybitnym fachowcom, którzy zostaną zaangażowani w miejsce osób, pobierających ten dodatek, jak również nowoprzyjętym do służby nauczycielskiej, w ramach ustalonych etatów.

2. Z tytułu wybitnej fachowości mogą wojewodowie na wniosek Kierownika Działu Rolnictwa i Reform Rolnych zwiększyć również stawki wynagrodzenia nauczycielom kontraktowym, zatrudnionym w szkołach rolniczych w niepełnym wymiarze godzin, zgodnie z zarządzeniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 9.XII.46 r. grupa B, p. 2.

Decyzje wojewodów w sprawie przyznawania dodatku za wybitną fachowość winny być wydawane po uwzględnieniu wytycznych, zawartych w p. 1 niniejszego zarządzenia.

3. Urzędy Wojewódzkie — Działy Rolnictwa i Reform Rolnych winny do dnia 10 każdego miesiąca nadsyłać wykazy nauczycieli zwolnionych i nowozaangażowanych, którym przyznano dodatek służbowy, względnie wyższą stawkę za 1 godzinę nauczania w tygodniu, jako wybitnym fachowcom oraz sumaryczne zestawienie, obejmujące ogólną ilość zatrudnionych nauczycieli, ogólną sumę ich wynagrodzenia miesięcznego, ilość nauczycieli, którym przyznano dodatek z tytułu wybitnej fachowości oraz stosunek procentowy wypłat miesięcznych z tytułu tego dodatku do wysokości uposażeń według załączonego schematu.

4. Dodatki służbowe przyznane przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, dla nauczycieli — wybitnych fachowców w szkołach rolniczych winny mieścić się w ramach przyznanych na ten cel kredytów Urzędom Wojewódzkim. Wydatki z powyższego tytułu nie mogą w żadnym wypadku przekroczyć 70% kredytów, przeznaczonych na wypłatę poborów zasadniczych.

5. Za ścisłe przestrzeganie granic kredytów przeznaczonych na wypłatę dodatku wybitnej fachowości odpowiedzialni są osobiście naczelnicy Wydziałów Oświaty Rolniczej.

Minister:
J. Dąb-Kocioł

Załącznik:

Sprawozdanie dotyczące wypłaty dodatku za wybitną fachowość.
Urzędy Wojewódzkie, Wydziały Oświaty Rolniczej.
Dane na dzień . . . . 19 . . . . r.

Ogólna ilość zatrudnionych nauczycieli i instruktorów	Ogólna suma miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli i instruktorów	Ilość nauczycieli i instruktorów, otrzymujących dodatek fachowy	Ogólna suma miesięcznych wypłat z tytułu dodatku za wybitną fachowość	Stosunek wypłat z tytułu dodatku za wybitną fachowość wyrażony w %, do wypłat z tytułu zasadniczych uposażeń

PISMO OKÓLNE

z dnia 19 czerwca 1947 r.

(Nr B. Pers. III-2/49-47)

w sprawie stopniowej regulacji uposażeń pracowników państwowych, zatrudnionych w urzędach I i II instancji podległych Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych.

1. Na zasadzie załączonej uchwały Rady Ministrów z dnia 23-go maja 1947 r. w sprawie stopniowej regulacji uposażeń pracowników państwowych zatrudnionych w urzędach I i II instancji oraz uposażeń pracowników samorządowych — ustanawiam dla pracowników państwowych administracji rolnictwa i reform rolnych, zatrudnionych we władzach II i I instancji, dodatki wyrównawcze do uposażenia zasadniczego.

2. Zgodnie z uchwałą Podkomitetu Płac Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 16 kwietnia 1947 r., termin wprowadzenia w życie dodatku wyrównawczego dla wymienionych pracowników ustala się z dniem 1 maja 1947 r.

3. Prawo do dodatków, o których mowa w pkt 1-ym, przysługuje tym wszystkim pracownikom urzędów II i I instancji, którzy nie pobierają dodatków wyrównawczych przewidzianych zarządzeniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 lutego 1947 r. Nr B. Pers. III-2/2-47 dla pracowników pełniących czynności techniczne z wyjątkiem pracowników administracji szkolnej, którym zostaną przyznane dodatki wyrównawcze po włączeniu tej administracji do urzędów zespolonych.

4. Dodatki wyrównawcze będą wypłacane w wysokości ustalonej powołaną uchwałą Rady Ministrów z dnia 23 maja 1947 r. przy czym dla pracowników kontraktowych, pobierających wynagrodzenia ryczałtowe, o wysokości dodatku wyrównawczego decyduje stawka grupy uposażenia najbliższa kwota stawce wynagrodzenia.

5. Ustalone wyżej dodatki wyrównawcze winny być wypłacane w terminach wypłaty uposażenia z góry z odpowiednich kredytów budżetu Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych i wchodzą w skład pełnego uposażenia w rozumieniu przepisów o uposażeniu.

6. W związku z koniecznością zamknięcia dokonywanych wydatków na wynagrodzenia służbowe pracowników państwowych w granicach kredytów, przewidzianych w par. 1 „Płace" i w par. 2 b „Dodatki wyrównawcze" preliminarza budżetowego M. R. i R. R. oraz z uwagi na następstwa, jakie pociągnęłoby za sobą ewentualne naruszenie ustalonych zasad w dziedzinie wynagrodzeń pracowniczych, przypominam z naciskiem o obowiązku ścisłego przestrzegania zarządzenia M. R. i R. R. z dnia 17.II. 1947 r. Nr B. Pers III- 2/10/47 o kontroli wynagrodzeń pracowniczych.

7. Równocześnie zwracam uwagę, że wydatki na uposażenia należy zaliczyć na właściwe paragrafy budżetowe, a mianowicie:

a) z kredytów dz. 2 par. 1 „Płace" mogą być asygnowane w ramach etatów osobowych, wyznaczonych przez M. R. i R. R. wyłącznie tylko wydatki na uposażenia służbowe, przysługujące funkcjonariuszom państwowym, zgodnie z dekretem z dn. 19.IX. 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 287) i Rozporządzeniem Rady Ministrów z dn. 12.IX.1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 291).

Niedopuszczalne jest natomiast asygnowanie z tego paragrafu jakichkolwiek innych wynagrodzeń, dodatków i premii, nieprzewidzianych wymienionymi aktami prawnymi.

b) z kredytów dz. 2 par. 2b „dodatki wyrównawcze" budżetu M. R. i R. R. na 1947 r. mogą być asygnowane wyłącznie tylko dodatki wyrównawcze do uposażeń pracowników, pełniących czynności techniczne w technicznych jednostkach organizacyjnych podległych M. R. i R. R. zgodnie z zarządzeniem B. Pers. III-2/2/47 z dn 15.II.47 r. przysługujące od dnia 1.I. 1947 r. oraz dodatki wyrównawcze dla pracowników nie otrzymujących dodatków wyrównawczych „technicznych" przysługujące od dn. 1.V.1947 r.

8. Żadne inne dodatki ani pracownikom jednostek technicznych, ani też pracownikom, zatrudnionym w innych jednostkach organizacyjnych nie powinny być wypłacane z kredytów tego paragrafu.

Jest rzeczą oczywistą, że niedopuszczalne jest wypłacanie temu samemu pracownikowi państwowemu obok jednego z wyżej wymienionych dodatków wyrównawczych, jakiegokolwiek innego dodatku wyrównawczego, nieopartego na obowiązujących zarządzeniach Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

Niedozwolone jest również wypłacanie z kredytów dz. par. 2b budżetu M. R. i R. R. jakichkolwiek dodatków pracownikom, nieobjętym etatami osobowymi, przydzielonymi Urzędowi Wojewódzkiemu przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych.

Asygnowanie z kredytów par. 1 i par. 2b dz.

2 budżetu M. R. i R. R. jakichkolwiek wydatków nieprzewidzianych w tych paragrafach byłoby przekroczeniem postanowień ustawy skarbowej, a ponadto spowodowałoby brak kredytów na wypłatę należnych uposażeń służbowych w tych urzędach wojewódzkich, w których miałyby miejsce takie niewłaściwości.

W myśl zaś pkt 1 uchwały Rady Ministrów z dnia 19.XII.1946 r. w sprawie kontroli wynagrodzeń pracowniczych (dołączonej do zarządzenia Nr B. Pers. III-2/10/47 z dnia 17.II.1947) winnych tego rodzaju przekroczeń byłbym zmuszony pociągnąć do odpowiedzialności dyscyplinarnej i karnej.

9. Proszę Obywateli Wojewodów o wydanie odpowiedniego zarządzenia wykonawczego w omawianej sprawie.

Minister:

J. Dąb-Kocioł

Załącznik:

RZECZPOSPOLITA POLSKA

Prezydium Rady Ministrów

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 23 maja 1947 r.

w sprawie stopniowej regulacji uposażeń pracowników państwowych zatrudnionych w urzędach I i II instancji oraz uposażeń pracowników samorządowych.

Rada Ministrów uchwala:

I. Upoważnić Ministra Skarbu do otwierania kredytów niezbędnych na pokrycie wydatków związanych ze stopniowym wprowadzaniem jednolitych dodatków wyrównawczych do uposażeń pracowników kolejno w różnych działach administracji państwowej I i II instancji oraz kolejno w różnych związkach samorządu terytorialnego.

II. Ustalić dodatki wyrównawcze do uposażeń, o których mowa w pkt I, według następującej tabeli:

Grupa uposażenia	dodatek wyrównawczy zł. miesięcznie
IV	6.550
V	5.850
VI	4.620
VII	3.700
VIII	2.950
IX	2.200
X	1.620
XI	1.400
XII	1.280

III. Kolejne terminy wprowadzenia w życie dodatku wyrównawczego w różnych działach administracji i w różnych związkach samorządu terytorialnego ustalają uchwały Podkomitetu Płac Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów.

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz

90

PISMO OKÓLNE

z dnia 2 lipca 1947 r.

(Nr Wet./4-I-6/14)

w sprawie lecznic państwowych.

W wykonaniu dekretu o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym z dnia 3.II. 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 61) Ministerstwo poleca wykonać, co następuje:

1. państwowe szpitale dla zwierząt podlegają obowiązkowi uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym (Art. 1 w. w. dekretu). W tym celu otworzą rachunki bieżące w instytucjach kredytowych.
2. Rachunki bieżące mogą być prowadzone w następujących instytucjach: Narodowy Bank Polski, Bank Gospodarstwa Krajowego, Państwowy Bank Rolny, Pocztowa Kasa Oszczędności, Bank Gospodarstwa Spółdzielczego, Komunalne Kasy Oszczędności itp. (Art. 4).
3. Kompetentnym do podpisywania czeków w obrocie bezgotówkowym jest w lecznicach kierownik lecznicy, w szpitalach stażowych i ew. powiatowych, w których zatrudniona jest siła buchalteryjna, obowiązują dwa podpisy, kierownika zakładu i buchaltera.
4. W przeprowadzeniu rozrachunków, przekazów oraz wszystkich formalności związanych z obrotem bezgotówkowym, obowiązuje w całej rozciągłości dekret wy-

mieniony z dnia 3.II. 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 61).

5. Państwowe zakłady lecznicze prześlą do dnia 1 września r. b. Nr Nr kont wraz z podaniem nazwy instytucji kredytowej, w której otwarto rachunek bieżący.

Dyrektor Departamentu:
Dr W. Trojanowski

91

PISMO OKÓLNE

z dnia 2 lipca 1947 r.

(Nr Wet. 4-I-6/15)

w sprawie inwentarza w państwowych lecznicach.

Ministerstwo wyjaśnia, że inwentarz martwy i żywy, znajdujący się w państwowych zakładach leczniczych dla zwierząt powinien bezwzględnie być ujęty w księdze inwentarzowej oraz bez wyrażenia zgody Ministerstwa inwentarz nie może być odsprzedawany lub odstępowany innym zakładom lub instytucjom. Upoważnia się Naczelników Wojewódzkich Wydziałów Weterynarii w razie konieczności do przesunięcia inwentarza, celem równomiernego rozmieszczenia w poszczególnych państwowych lecznicach. O dokonaniu przesunięć wraz z motywami należy powiadomić Ministerstwo, celem aprobaty.

W razie zaistnienia uprzednio wypadków przekazywania inwentarza, znajdującego się w lecznicach, innym instytucjom (nie dotyczy państwowych lecznic dla zwierząt), należy podać datę, numer zarządzenia oraz gdzie i komu i na czyje polecenie przekazano zabezpieczony inwentarz w państwowych lecznicach.

Powyższe nie dotyczy inwentarza ujętego w księdze materiałowej (leki, środki opatrunkowe, środki pędne), które po wycenieniu należy zużytkować w poszczególnych lecznicach, odprowadzając zainkasowaną sumę do kasy właściwej lecznicy. Wycenienie oraz oszacowanie inwentarza poniemieckiego (opuszczonego) winno nastąpić w porozumieniu z właściwym Urzędem Likwidacyjnym.

Dyrektor Departamentu:
Dr W. Trojanowski

92

PISMO OKÓLNE

z dnia 24 lipca 1947 r.

(Nr Wet./2-I-10/37 N. N. K)

w sprawie szczepienia ochronnego drobiu.

W ślad za zarządzeniem tut. z dnia 21.VI. 1947 r. Nr Wet. 2-III-9/121 w sprawie rozdziału szczepionki przeciwko pomorowi kur, Ministerstwo prosi o niezwłoczne zorganizowanie akcji szczepień ochronnych.

Tereny, na których mają być przeprowadzane szczepienia, określają Związki Samopomocy Chłopskiej w porozumieniu z powiatowymi lekarzami wet.

Do akcji szczepień należy wciągnąć możliwie największą ilość lekarzy terenowych.

Potrzebne ilości szczepionki będą przydzielane w dalszym ciągu Urzędom Wojewódzkim. Stosownie do zapotrzebowań Urzędy Wojewódzkie, rozdzielą niezwłocznie otrzymaną szczepionkę Powiatowym Związkom Samopomocy Chłopskiej.

Akcję szczepień należy przeprowadzić w miesiącach sierpniu i wrześniu, przy czym winien być przeszczepiony w pierwszym rzędzie przychówek w wieku 6—8 tygodni.

Należy dopilnować, aby bezwzględnie został przeszczepiony drób w hodowlach zarodowych.

W rejonach, gdzie występuje pomór i cholera drobiu, należy przeprowadzić szczepienia przeciwko obu tym chorobom równocześnie, stosując szczepionkę oddzielnie po obu stronach klatki piersiowej.

Ministerstwo prosi o wydanie zarządzenia organom terenowym, aby popularyzowały akcję zwalczania chorób drobiu przy pomocy odczytów, pogadanek itp., równocześnie należy przypomnieć obowiązujące przepisy o zgłaszaniu chorób drobiu.

W wypadkach przewidzianych art. 74 ustawy o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych z dnia 22.VIII. 1927 r. należy zarządzić wybicie całego pogłowia drobiu za odszkodowaniem.

Naczelnik Wydziału:
Dr St. Krauss

93

PISMO OKÓLNE
z dnia 24 lipca 1947 r.
(Nr Wet/4-V-8/2)
w sprawie zwalczania meszek.

W związku z pojawieniem się w niektórych okolicach na terenie kraju plagi meszek (Simulidae) i wyrządzonych przez nie dotkliwych strat w inwentarzu żywym — Ministerstwo wydaje tymczasową instrukcję w sprawie zwalczania meszek.

Ministerstwo poleca już w tym roku poczynić wszelkie przygotowania do należytego zapobieżenia stratom w roku przyszłym. Powiatowi i rejonowi lekarze weterynarii winni dzielić się wszelkimi spostrzeżeniami z Zakładem Parazytologii Państwowego Instytutu Weterynaryjnego.

Dyrektor Departamentu:

Dr W. Trojanowski

Załącznik:

TYMCZASOWA INSTRUKCJA
w sprawie zwalczania meszek
(Simulidae)

1. Największe nasilenie inwazji meszek przypada na okres masowego ich wylęgu, który następuje w drugiej połowie kwietnia i początku maja.
2. Meszki napastują inwentarz naogół w dni bezwietrzne i pogodne, w nocy zaś podczas świecenia księżyca.
3. Meszki atakują miejsca o delikatnej skórze, a więc u koni przede wszystkim okolice uszu, oczu, nozdrzy i podbrzusza, oraz sanki; u bydła — wymię, krocze i przyśrodkową okolicę ud.
1. Objawy po pokąsaniu są następujące:
   a. u zwierząt — w 2 — 3 godz. po pokąsaniu opuszczenie głowy, chwianie się na nogach, nierzadko zwierzę zatacza się i pada, wstając po kilku minutach; źrenice rozszerzone, spojówki nastrzykane, wzrok wystraszony; czasem objawy podniecenia a nawet szału; obrzęki głowy, podbrzusza, napletka, wymienia, rzadziej piersi; oddech przyśpieszony (do 60 na min.), tętno do 120 na min., silne tętno żylne dodatnie, akcentacja obu tonów lub tylko drugiego, często tony dudniącę, arytmia, ciepłota ciała naogół niepodwyższona; w ciężkich wypadkach śmierć nagła w kilka godzin, w lżejszych — wybitne długotrwałe osłabienie serca. Długotrwały okres rekonwalescencji. Na sekcji — silne powiększenie śledziony, powiększenie i zwyrodnienie mięśnia sercowego, zwyrodnienie wątroby.
   b. U ludzi — swędzące, twarde wypryski na nogach, rękach i głowie, bolesność stawów, powiększenie i bolesność gruczołów chłonnych, bicie serca, niepokój, silne bóle głowy, czasem wymioty i dość znaczne obrzęki w okolicach oczu.
5. W celach zapobiegawczych w okolicach zagrożonych meszkami w drugiej połowie kwietnia i pierwszej połowie maja należy:
   a. zakładać zwierzętom nauszniki;
   b. smarować zwierzęta maściami z dodatkiem DDT lub innymi środkami owadobójczymi;
   c. wypuszczać zwierzęta na pastwisko w dzień podczas silnego wiatru lub dżdżystej pogody albo w bezksiężycowe niepogodne noce.
6. W celach leczniczych stosować przede wszystkim nasercowe.
7. Urzędy Wojewódzkie winny spowodować jak najszybsze zarybienie strumieni w okolicach, w których występują meszki.
8. W okresie zimowym powiatowi rejonowi lekarze weterynarii winni zorganizować dla ludności odczyty uświadamiające o właściwej samoobronie przed tymi owadami.
9. Lekarze weterynarii, z chwilą wystąpienia gdziekolwiek meszek winni natychmiast telefonicznie lub telegraficznie powiadomić o tym właściwy Urząd Wojewódzki oraz Zakład Parazytologii Państwowego Istytutu Weterynaryjnego w Puławach lub w Bydgoszczy (ul. Św. Trójcy 35) oraz dostarczyć tamże żywe owady (najlepiej w słoikach szklanych).
10. Od połowy kwietnia trzeba być przygotowanym do zwalczania meszek.
    Urzędy Wojewódzkie zaopatrzą powiatowych lekarzy weterynarii w okolicach zagrożonych meszkami maściami z DDT, które ludność biedna ma otrzymać bezpłatnie, a pozostała po cenie kosztu.
    Skład maści — zostanie podany po uzgodnieniu z P. I. W. w Puławach.

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych, Warszawa, Nowogrodzka 50
Wydział Prasy i Informacji. Pokój 107. Tel. 887-84 Cena zł. 30

Konto P. K. O. I — 1888. Dziennik Urzędowy Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych w Warszawie.